DZIENNIK ZARZĄDZEŃ DYREKCJI POCZT I TELEGRAFÓW W KRAKOWIE

Nr 5. Kraków, dnia 1 maja 1933 r. Rok I.

TREŚĆ:

POCZTA

62.

Wysyłanie przez władze i urzędy państwowe przesyłek listowych za zwrotnem poświadczeniem odbioru.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów reskryptem z dnia 27. marca 1933 r. Nr. P. W. 403/3 wyjaśniło co następuje:

Zgodnie z postanowieniami § 2 rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5. stycznia 1931 r. o doręczaniu pism i wezwań w postępowaniu administracyjnem Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 4. z r. 1931, poz. 15), § 50 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25. VI. 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 16. poz. 109), § 5. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dnia 29. grudnia 1932 r. o doręczaniu pism sądowych (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 26, z r. 1932, poz. 180), oraz § 49. pkt. 3. ust. 1. przepisów ruchu do ordynacji pocztowej — część ogólna (II. P. 4.) władze i urzędy administracji państwowej i samorządu terytorjalnego, władze i urzędy skarbowe w postępowaniu egzekucyjnem, sądy, prokuratury i komornicy sądowi przy wysyłaniu przesyłek listowych z napisem „Na wezwanie sądowe" oraz wogóle wszystkie władze i urzędy, zwolnione od opłat pocztowych za urzędowe przesyłki listowe, winny, przy wysyłaniu przesyłek listowych za zwrotnem poświadczeniem odbioru, posługiwać się zwrotnemi poświadczeniami odbioru **własnego nakładu.**

Wobec powyższych postanowień urzędy pocztowe nie tylko nie mają obowiązku dołączania do wymienionych wyżej przesyłek listowych druków zwrotnego poświadczenia odbioru urzędowego nakładu (druk Nr. 24.), lecz przeciwnie winny od nadawców domagać się bezwzględnie dołączania do nadawanych przesyłek własnych egzemplarzy zwrotnego poświadczenia odbioru, a w danym razie odmówić przyjęcia przesyłki, nadawanej za zwrotnem poświadczeniem odbioru.

Gdyby jednak poszczególne władze lub urzędy z powodu braku tego formularza własnego nakładu żądały dostarczenia im tego druku nakładu pocztowego, to Ministerstwo Poczt i Telegrafów wyraża zgodę na dostarczenie im formularzy tego druku (druk Nr. 24.). lecz jedynie za zwrotem kosztów własnych wynoszących obecnie 6.— zł. za 1.000 egzemplarzy. Władza lub urząd, pragnący nabyć pewną ilość egzemplarzy wymienionego druku, winien albo bezpośrednio albo za pośrednictwem

urzędu (agencji) pocztowego zwrócić się do Dyrekcji Poczt i Telegrafów z prośbą o nadesłanie żądanej ilości egzemplarzy tego druku z zaznaczeniem, że należną sumę przekazuje równocześnie na konto czekowe Dyrekcji w P. K. O. Nr. 402.003. Należność za zamówioną ilość egzemplarzy, obliczoną w stosunku 6 zł. za 1.000 egz., winna zamawiająca władza lub urząd wpłacić równocześnie na konto czekowe Dyrekcji Poczt i Telegrafów w P. K. O.

Dyrekcja Poczt i Telegrafów na skutek otrzymanego zamówienia i po otrzymaniu z P. K. O. dowodu wpłaty zarządzi wysłanie z podległego jej składu materjałów pocztowych zamówionych druków pod adresem zamawiającej władzy lub urzędu w przesyłce z napisem: „Sprawa służbowa — wolna od opłaty pocztowej".

O powyższem zarządzeniu M. P. i T. powiadamia się urzędy i agencje pocztowe, śladem tutejszego polecenia z dnia 28. lutego 1933 r. Nr. P. P. 12/38. ogłoszonego w Dzienniku Zarządzeń D. P. i T. Nr. 3. z 1933 r. poz. 32. z poleceniem podania zarządzenia tego do wiadomości miejscowych władz i urzędów państwowych zapomocą ogłoszenia wywieszonego w poczekalni lokalu pocztowego, lub w inny sposób odpowiadający warunkom miejscowym.

Nr. P. P. 12/108 z dnia 3. kwietnia 1933 r.

63.

Zagraniczny obrót przekazowy.

Zdarza się, iż nadawcy przy wysyłaniu przekazów pocztowych do Stanów Zjednoczonych Ameryki. Kanady i Wielkiej Brytanji umieszczają na odcinkach przekazów prywatną korespondencję. sądząc, że odcinki takie dochodzą do rąk adresatów.

Ponieważ przekazów podlegających wypłacie w Ameryce, Kanadzie i Wielkiej Brytanji nie wysyła się do tych krajów. lecz sporządza z nich wykazy i wysyła się tylko wykazy, zatrzymując oryginalne przekazy w Polsce, przeto urzędy i agencje pocztowe przy przyjmowaniu przekazów mają informować w takich przypadkach nadawców, że przekazy oryginalne nie dochodzą do rąk adresatów i że wszelką korespondencję z adresatami przekazów należy odrębnie przeprowadzać.

Również nie wolno umieszczać prywatnej korespondencji na odcinkach przekazów wysyłanych do tych krajów, z któremi utrzymuje się wymianę nie bezpośrednią, lecz za pośrednictwem innych krajów, które na podstawie otrzymywanych przekazów z Polski wystawiają nowe przekazy na kwoty pozostałe po odliczeniu od pierwotnych kwot przekazowych, przypadających opłat za pośrednictwo.

Do krajów takich zaliczają się: Indje holenderskie, kolonje i Protektoraty francuskie w Indochinach oraz zespół innych kolonij francuskich, Kongo belgijskie, Palestyna, Syrja — Liban i obszar Latakja, kolonje portugalskie, kolonje holenderskie, Unja Południowo - Afrykańska, Argentyna i te wszystkie kraje, z któremi wymiana przekazów pocztowych odbywa się za pośrednictwem Wielkiej Brytanji.

Nr. P. K. 223 z dnia 1. kwietnia 1933 r.

64.

Używanie maszyny do frankowania przesyłek listowych typu „Midget".

Ministerstwo Poczt i Telegrafów reskryptem z dnia 3. lutego 1933 r. Nr. PW. 506/5/33 upoważniło Dyrekcję Poczt i Telegrafów we Lwowie do plombowania lub pieczętowania licznika zgłaszanych jej tych maszyn typu „Midget", marki Universal Frankers Ltd., które po raz pierwszy będą przedstawione upoważnionemu urzędowi pocztowemu do nastawienia licznika.

Powyższe podaje się do wiadomości urzędów i agencyj pocztowych z poleceniem uzupełnienia instrukcji o używaniu maszyn typu „Midget 3" lub „Midget 5" umieszczonej w przepisach ruchu do ordynacji pocztowej strona 247 (II. P. 5.).

Nr. P. P. 13/3 z dnia 6. kwietnia 1933 r.

65.

Obrót przekazowy zagraniczny.

Ministerstwo P. i T. zarządzeniem z dnia 30. listopada 1928 r. Nr. 9921/VI. i z dnia 25. I. 1929 r. Nr. 557/VI. poleciło, aby urzędy i agencje pocztowe zwracały uwagę na kursy przeliczenia, nadchodzących do Polski zagranicznych przekazów pocztowych które niejednokrotnie wystawione są z rażącemi błędami. Podane na przekazach z zagranicy kwoty w walucie polskiej nie odpowiadają kwotom wpłaconym przez nadawców i przypuszczalnemu kursowi przeliczenia, tj. kursowi obowiązującemu w danym kraju w chwili nadania. W myśl obowiązujących przepisów Dz. Urz. Nr. 19. z 1928 r. przekazów takich nie wolno urzędom pocztowym wypłacać. lecz są one obowiązane przesłać z powrotem do urzędów nadania w celu usunięcia omyłki. Stwierdzono, że zarządzenia powyższe nie osiągnęły pożądanego rezultatu. Urzędy oraz Agencje pocztowe wypłacają bezkrytycznie z przekazów zagranicznych kwoty, jakie podano na przekazie.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów przeprowadzając często w tych sprawach korespondencję z obcemi Zarządami, a w szczególności z Francją, zauważyło, że w przeważnej części przypadków chodzi o przekazy z rażącemi i widocznemi omyłkami np. 20 fr. fr. = 694.44 zł., 100 fr. fr. = 343.72 zł., 400 fr. fr. = 1.160 zł., 400 lirów = 900 zł. i t. p., co świadczy w dużej mierze o lekceważeniu obowiązków przez pracowników pocztowych w wykonywaniu służby pocztowej.

Stosunek złotego do walut obcych zagranicą, jak wiadomo, często nie pokrywa się z kursem tych

walut w Polsce lecz wykazuje pewne różnice i kwota podana na przekazie w złotych nie będzie odpowiadała ściśle kursowi odnośnej waluty obcej w Polsce np. w Niemczech obowiązuje kurs

100 zł. = 47 RM

czyli 1 RM = $\frac{100}{47}$ zł.

100 RM = $\frac{100.100}{47}$ zł. = 212·76 zł.

Jeżeli w Polsce stosuje się w tym samym czasie kurs np. 100 RM = 213 zł.. 215 zł. lub 217 zł. — to przekazy nadchodzące z Niemiec, a wykazujące takie odchylenia w złotych należy uważać za prawidłowe.

Ponieważ kursy stosowane zagranicą nie są podawane do wiadomości urzędów pocztowych, należałoby przy sprawdzaniu dokładności przerachowania nadchodzących przekazów brać za podstawę kurs stosowany w Polsce, wypośrodkowując z niego w przybliżeniu kurs przeliczenia w odwrotnym kierunku, t. j. przy przyjmowaniu przekazów zagranicą do Polski.

N. p. 100 fr. fr. = 35 ł.

czyli 1 zł. = $\frac{100}{35}$ fr. fr.

100 zł. = $\frac{100.100}{35}$ fr. fr. = 285 fr. fr.

We Francji obowiązuje przypuszczalnie wtedy kurs 100 zł. = 280 fr. fr. lub 290 fr. fr.

Zatem przekazy nadchodzące z Francji a przeliczone po kursie 100 zł. = 280 fr. fr. lub 290 fr. fr., kiedy w Polsce obowiązuje równocześnie kurs 100 fr. fr. = 35 zł. czyli 100 zł. = 285 fr. fr., urzędy winny realizować.

Zwróciłby jednak należało już przekaz, gdyby okazało się. że urząd nadania dokonał przeliczenia po kursie np. 100 = 150 fr. fr.. lub 200 fr. fr., a w Polsce stosowano wówczas kurs przy przyjmowaniu przekazów do Francji 100 fr fr. = 35 zł., czyli 100 zł. = 285 fr. fr.

Naprowadzone przykłady powinny ułatwić Urzędom pocztowym zrozumienie powołanych na wstępie zarządzeń i odróżnienie przekazów z rażącemi i widocznemi omyłkami od przekazów, których kwoty w złotych nie odpowiadają tylko ściśle kursowi obowiązującemu w Polsce.

Mniejsze odchylenia, jak wykazano wyżej w kursach stosowanych przy przyjmowaniu przekazów między dwoma krajami muszą zachodzić, ponieważ notowania giełdowe w Polsce i zagranicą, powodowane różnemi tendencjami zebrań giełdowych (podaż, popyt) nie są co do równowartości jednakowe.

Ponadto Zarządy krajów nadania, ustalające same kursy według jakich mają płacić nadawcy — w celu zabezpieczenia się przed możliwemi stratami, mogącemi wyniknąć z wymiany przekazów pocztowych, stosują miernik nieco wyższy od kursu giełdowego.

Urzędy pocztowe mając uwidocznione na stronie adresowej przekazów z zagranicy także kwoty wpłacone przez nadawców w walucie obcej mogą łatwo sprawdzać ich przewalutowanie bez przeprowadzania wskazanych wyżej działań arytmetycznych. posługując się tylko tabelą przeliczeń dla obrotu przekazowego i biorąc za podstawę kurs obwiązujący przy przyjmowaniu przekazów do danego kraju.

Przykład:

Urząd ma sprawdzić nadeszły przekaz z Niemiec na 500 zł., na którym uwidoczniona jest także wpłacona przez nadawcę kwota w walucie niemieckiej np. 235 RM.

W takim przypadku należy odszukać odpowiedni współczynnik na stronie A. tabeli przeliczeń. gdzie są podane kursy przeliczeń z waluty obcej na walutę polską, aby się przekonać, że 235 RM po kursie obowiązującym w Polsce np. 100 RM = 214 zł. wynosi 502.70 złotych.

Z powyższego wynika, że kwota 500 złotych, na którą został wystawiony przekaz z Niemiec odpowiada kwocie wpłaconej przez nadawcę i przypuszczalnemu kursowi przeliczenia w Niemczech i przekazu takiego nie należy usterkować.

Natomiast winien już urząd zwrócić przekaz, gdyby stwierdzono, że nadawca wpłacił np. 300 RM lub 400 RM, a przekaz był wystawiony na 500 zł.

Identycznie można sprawdzić ten sam przekaz, posługując się tabelą przeliczenia waluty polskiej na obcą na stronie B. Wówczas 500 zł. po kursie „214“ będzie odpowiadało 233.64 RM.

Nr. P. K. 22 z dnia 7. kwietnia 1933 r.

66.

Wykazy zleceniowe z obciętemi brzegami.

Odwołuje się tutejsze zarządzenie Nr. P. P. 26/11 z dnia 7. lutego 1933 r. w sprawie postępowania z wykazami zleceniowemi z obciętemi brzegami, zamieszczone w Dzienniku Zarządzeń D. P. i T. Nr. 2. z 1933 r. poz. 13.

Natomiast oznajmia się urzędom i agencjom pocztowym, iż wykazy zleceniowe bez i z przekazem zleceniowym, nadeszłe w listach zleceniowych, których tekst lub rubryki wskutek obcięcia lub obdarcia brzegów nie zostały naruszone, należy uważać za ważne i zlecenie wykonać na warunkach i w sposób określony w przepisach o zleceniach pocztowych.

Wykazy zleceniowe bez i z przekazem zleceniowym, których tekst lub rubryki wskutek obcięcia lub obdarcia brzegów zostały naruszone lub zniekształcone, należy traktować jako brakujące i postępować w myśl postanowień, zawartych w § 10, pkt. 1. b. przepisów wykonawczych o zleceniach pocztowych w obrocie wewnętrznym (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 5. z 1931 r. poz. 25.) z tą różnicą, że dostarczenie nowych wykazów zleceniowych uskutecznia się na koszt nadawcy zlecenia.

Pobraną od nadawcy opłatę należy zarachować znaczkami opłaty na liście poleconym. w którym odsyła się brakujące wykazy zleceniowe.

Nr. P. P. 26/11 z dnia 7. kwietnia 1933 r.

67.

Pobieranie opłat za doręczanie czasopism.

W ostatnich czasach zaszły wypadki, że doręczyciele w niektórych Urzędach, a zwłaszcza w agencjach pocztowych żądają opłat za doręczenie adresatom egzemplarzy czasopism.

Ponieważ żądanie takie sprzeciwia się obowiązującym przepisom pocztowym i niczem nie jest uzasadnione, przeto poleca się Panom Naczelnikom i Kierownikom Urzędów i Agencyj pocztowych zwrócić doręczycielom uwagę na tę niewłaściwość z tem, iż winnych pobierania jakichkolwiek opłat za doręczenie czasopism pociągnie Dyrekcja Poczt i Telegrafów do surowej odpowiedzialności służbowej.

Nr. P. P. 4/38 z dnia 6. kwietnia 1933 r.

68.

Usterki popełniane w obrocie paczek żywnościowych.

Stwierdzono następujące niedomagania w obrocie paczek żywnościowych:

1). Protokół sprzedaży paczki nie jest podpisany przez nabywcę paczki na przetargu publicznym.

2). Urząd oddawczy, który sprzedał paczkę drogą publicznego przetargu, przesyła urzędowi nadawczemu odbitkę protokołu sprzedaży wraz z jego pierwopisem. zamiast tę odbitkę przechować u siebie.

3). Urząd oddawczy nie dołącza adresu pomocniczego sprzedanej paczki do pierwopisu protokołu sprzedaży, przesyłanego urzędowi nadawczemu.

4). Urząd oddawczy przekazuje kwotę uzyskaną ze sprzedaży paczki po potrąceniu opłaty przekazowej i należytości za blankiet przekazowy, bezpośrednio nadawcy, zamiast Urzędowi nadawczemu.

5). Urząd oddawczy zwraca nadawcy niepodjętą przez adresata paczkę mimo, że zawartość paczki grozi zepsuciem. lub nawet wbrew odmiennemu zarządzeniu nadawcy.

Powyższe usterki świadczą, że urzędnicy nie zaznajomili się należycie z właściwemi rozporządzeniami, okólnikami i przepisami służbowemi, a przedewszystkiem z postanowieniami § 12. rozporządzenia Ministra Poczt i Tel. z 14. VII. 1932 r., (ogłoszonego w Dz. Urz. Nr. 15/1932 r. poz. 97.), które jasno określają postępowanie z paczkami żywnościowemi o zawartości ulegającej szybkiemu zepsuciu. oraz § 86. przepisów służbowych II. P. 4., które podają dokładne wskazówki na wypadek sprzedaży paczki drogą publicznego przetargu.

Celem usunięcia wspomnianych usterek poleca się wszystkim urzędnikom zaznajomić się natychmiast z wyżej podanemi przepisami.

Nr. P. P. 500/117 z dnia 10. kwietnia 1933 r.

69.

Zarachowywanie niepokrytych braków kasowych.

Przypomina się Urzędom i Agencjom pocztowym, tudzież organom insp. treść zarządzenia Dyrekcji z 24. IV. 1929 r. L. 2298/6/29 objętego okólnikiem Dyrekcji P. i T. Nr. 225. z 1929 r. w sprawie wyrównania, względnie zarachowywania na rozchód braków kasowych, stwierdzonych przy inspekcjach i perjodycznych rewizjach Urzędów (Agencyj) poczt. W wypadku nieprzestrzegania powołanego zarządzenia, winnych pociągnie się do surowej odpowiedzialności.

Nr. P. K. 51 z dnia 13. kwietnia 1933 r.

70.

Usterki w odwózkach nadmiarów kasowych.

Okręgowe Urzędy Zbiorcze w siedzibie Oddziałów Banku Polskiego żalą się, że przydzielone do nich pod względem odwożenia nadmiarów kasowych Urzędy i Agencje pocztowe popełniają w dalszym ciągu przy formowaniu nadmiarów kasowych bardzo wiele usterek, nie przestrzegają obowiązujących w tej mierze przepisów zawartych w Zbiorze przepisów rachunkowo-kasowych dla Urzędów poczt. Część I. Dział X. D. I. Usterki te są następujące:

1) Urzędy i agencje poczt. niedbale wypełniają dokumenty i mylnie podają wagę, nie wyciskają datowników, kwoty w cyfrach nie są zgodne z kwotami podanemi słowami. — Zdarzają się też niedopuszczalne w dokumentach i na chorągiewkach poprawki i wyskrobywania i t. p.

2) Nie formują nadmiarów kasowych w bilonie wprost do Banku Polskiego — jakkolwiek mają pełne pozycje.

3) Dokumenty: (t. j. rewersy kontrolne i dowody wpłaty dla Banku Polskiego) na sformowane nadmiary kasowe — wysyłają do Urzędu Zbiorczego ze znacznem opóźnieniem, albo wkładają je do woreczków z resztkami bilonu, skierowanych do Urzędu Zbiorczego. Powyższe usterki mają ten skutek, że Urzędy Zbiorcze muszą przerabiać u siebie nadmiary kasowe i przerobione odsyłać następnie do Banku Polskiego. W ten sposób przysparzają Urzędom Zbiorczym bardzo dużo pracy i powodują liczną korespondencję z Urzędami i Agencjami poczt. Ponadto wiele Urzędów i Agencyj pocztowych na pouczenia Urzędów Zbiorczych wcale nie reaguje i w dalszym ciągu dopuszcza się tych samych zaniedbań.

Przypomina się przeto Urzędom i Agencjom pocztowym wyżej cytowane przepisy, z któremi należy się bezzwłocznie zaznajomić i usunąć raz na zawsze wszelkie usterki w tym kierunku popełniane.

O ile w przyszłości wyjdą na jaw jakiekolwiek niedomagania a dany Urząd Zbiorczy doniesie o tem Dyrekcji P. i T., winni funkcjonarjusze zostaną ukarani dotkliwą grzywną, a przeciw opornym wdroży Dyrekcja postępowanie dyscyplinarne.

Nr. P. K. 13 z dnia 19. kwietnia 1933 r.

71.

Doręczanie ulotek bezadresowych „Reklamy pocztowej".

Stwierdzono, że doręczyciele, rozdając ulotki bezadresowe (czy to zwykłe czy to reklamy Pocztowej) przy sposobności doręczania innej korespondencji adresatom, czynią to w ten sposób, że rozdają je bądź rzucają do skrzynek po kilkanaście, a nawet kilkadziesiąt egzemplarzy, zamiast doręczać wskazane ulotki indywidualnie.

Ponieważ takie postępowanie doręczycieli jest niedopuszczalne, gdyż spacza ono wogóle ideę druków bezadresowych poleca się p. p. Naczelnikom i Kierownikom urzędu pouczyć doręczycieli o celu ulotek bezadresowych i sposobie doręczania oraz uprzedzić ich, że za wszelkie nieprawidłowości popełnianie przy doręczaniu ulotek bezadresowych pociągnie Dyrekcja Poczt i Telegrafów winnych do surowej odpowiedzialności służbwej.

Nr. P. P. 12/134 z dnia 19 kwietnia 1933 r.

72.

Opłata kartek — bonów na bezpłatne otrzymanie próbki leku.

Stwierdzono, że fabryki i laboratorja chemiczno - farmaceutyczne, w celach propagandy wytwarzanych artykułów leczniczych, wysyłają pod adresem lekarzy drukowane kartki — bony na bezpłatne otrzymanie próbki reklamowanego leku.

Kartki te sporządzane z kartonu pod względem nadruku wykonane są w różny sposób. W większości wypadków kartki te zawierają na jednej stronie (na całej powierzchni) wydrukowany adres firmy farmaceutycznej oraz napis „druk", na drugiej zaś wydrukowany tekst mniejwięcej tej treści: „Bon na bezpłatną próbkę:" tu następuje nazwa leku — preparatu, poczem przeznaczone jest wolne miejsce do wypełnienia przez zamawiającego lekarza nadruku. imię i nazwisko, specjalność i dokładny adres.

Ponieważ, jak zauważono, kartki te zgodnie z nadrukiem na stronie adresowej wysyłane są po wypełnieniu danych przez lekarzy, zamawiających próbkę leku pod adresem firm farmaceutycznych za opłatą ustaloną dla druków wyjaśnia się, że kartki te na podstawie punktu 1 § 75. ordynacji pocztowej jako zawierające notatki o charakterze korespondencji osobistej, winny być wyłączone od przewozu pocztą jako druki.

Ze względu na to, że firm chemiczno farmaceutycznych jest bardzo dużo, przyczem każda z takich firm, jako Wytwórca przeróżnych leków-preparatów wysyła pod adresem lekarzy takie kartki-bony na każdy z wytwarzanych leków, co w konsekwencji pozwala przypuszczać, że przez wykorzystanie tych kartek tylko choćby przez część lekarzy ogólna ilość tych kartek - bonów w obrocie pocztowym stanowić może bardzo pokaźny obrót.

Zwraca się uwagę urzędom i agencjom pocztowym, że takie kartki - bony winny być opłacane przy nadaniu według taryfy dla kartek pocztowych, o ile odpowiadają ustalonym przepisami wymiarom dla kartek.

W przeciwnym razie kartki takie należy traktować jako listy.

Nr. P. P. 12/140 z dnia 26. kwietnia 1933 r.

TELEGRAF I TELEFON.

73.

Telegramy WLT.

Od pierwszego kwietnia b. r. zawiesza się służbę telegramów WLT. Ostatnie doręczenie tych telegramów odbiorcom dopuszcza się trzeciego kwietnia. Od pierwszego kwietnia minimum opłat za telegramy — NLT i DLT — będzie wynosić dwadzieścia pięć wyrazów niezależnie od miejsca przeznaczenia.

Nr. T. E. 2241 z dnia 7. kwietnia 1933 r.

74.

Przyznanie wynagrodzenia za zużycie własnych rowerów.

W związku z tutejszem zarządzeniem z dnia 18. marca br. Nr. TE. 2234/1/33 (Dziennik Zarządzeń Nr. 4 z 1. kwietnia 1933 r. poz. 49) oznajmia się, że reskrypt Ministerstwa Poczt i Telegrafów L. PW. 601/18/33 z dnia 10. III. 1933 r. w sprawie wynagrodzenia za zużycie własnych rowerów przy doręczaniu przesyłek pośpiesznych, będzie zastosowany również do depeszowych doręczających telegramy.

Wynagrodzenie za zużycie własnych rowerów będzie wypłacane po 10 zł. miesięcznie bez względu na miejscowość — począwszy od 1. kwietnia 1933 r. t. j. od początku okresu budżetowego 1933/34.

Zwraca się równocześnie uwagę, że przyznanie ryczałtu rowerowego zależne jest zawsze od zezwolenia Dyrekcji.

Nr. T. E. 2234/3/33 z dnia 8. kwietnia 1933 r.

ADMINISTRACJA

75.

Zaliczki na uposażenie.

Nawiązując do okólnika tut. Dyrekcji z dnia 19. maja 1931 r. Nr. 249 w sprawie zaliczek na uposażenie, Dyrekcja, opierając się na zarządzeniu Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 22. marca b. r. Nr. 42 — 2/5, zarządza, co następuje:

Przy przedstawianiu Dyrekcji próśb o zaliczki na uposażenie przypomina się pracownikom obowiązek przestrzegania z całą bezwzględnością i skrupulatnością postanowień, zawartych w ustępie II i III powołanego okólnika tut. Dyrekcji, zwłaszcza jeśli chodzi o uzyskanie zaliczki w wysokości dwu, względnie trzechmiesięcznego uposażenia. Każde podanie o zaliczkę na uposażenie musi być przez ubiegającego się funkcjonarjusza należycie uzasadnione i udokumentowane **dowodami** nienasuwającemi wątpliwości, a dostatecznie stwierdzającemi potrzebą uzyskania zaliczki w tej właśnie wysokości, o jaką pracownik prosi.

W wypadku uzasadniania podań o zaliczki dowodami na zadłużenie się proszącego nie wystarczy przedłożyć Dyrekcji kwitów. weksli. czy zaświadczenia instytucyj kredytowych, względnie pożyczkowo - oszczędnościowych, lecz należy nadto przedstawić i udowodnić okoliczności, które zmusiły funkcjonarjusza do zaciągnięcia długu.

Zaliczki bowiem na uposażenie udzielane będą odtąd jedynie w wyjątkowych wypadkach i tylko wtedy, gdy istnieje pewność racjonalnego zużycia uzyskanej w ten sposób sumy, nie ulega bowiem wątpliwości iż zaliczka zużyta w nieodpowiedni sposób, znacznie pogarsza sytuację materjalną danego funkcjonarjusza. zwiększając jego zadłużenie i obciążając jego uposażenie w ciągu dłuższego czasu.

W końcu nakłada się na P. P. Naczelników (Kierowników) Urzędów obowiązek bezwzględnego dopilnowania, przestrzegania postanowień okólnika Nr. 249 ex 1931 r. i niniejszego zarządzenia w sprawie należytego motywowania **przez podwładny personel** podań o zaliczki na uposażenie, gdyż zgodnie z powołanem zarządzeniem Pana Prezesa Rady Ministrów podania o zaliczki nieudokumentowane należycie wogóle nie będą przez Dyrekcję rozpatrywane.

Nr. A. P. 730 z dnia 5 kwietnia 1933 r.

76.

Przechowywanie sprawdzonych rachunków z ryczałtów.

Po myśli § 1 p. 4 zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 6. lipca 1922 L. 421/V (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 34) w brzmieniu zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 10. kwietnia 1930 r. Nr. 1190/V (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 8 poz. 41) należy rachunki pieniężne przechowywać przez 4 lata.

W związku z tem zmienia się poprzednie zarządzenia, któremi zwracano Urzędom I, II i III klasy sprawdzone rachunki za światło, w tym kierunku, że rachunki te wraz z załącznikami należy przechowywać w aktach urzędowych nie trzy **lecz cztery lata.**

Nr. O. B. 2612/9 z dnia 8. kwietnia 1933 r.

77.

Rachunki kosztów podróży służbowych.

Na podstawie okólnika Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 14. lutego 1933 r. Nr. A. K. 422, w sprawie administracyjnego sprawdzania rachunków kosztów podróży służbowych, delegacyj i przesiedleń, zarządza się co następuje:

Począwszy od dnia ukazania się niniejszego zarządzenia, muszą być do wszystkich rachunków kosztów podróży służbowych i krótkotrwałych delegacyj dołączane t. zw. dzienniki podróży, sporządzane na druku urzędowym Min. P. i T. Nr. 808 a. Dziennik podróży ma zawierać stosownie do nadruków, nazwisko i imię funkcjonarjusza, godzinę i minutę rozpoczęcia i ukończenia podróży służbowej czy krótkotrwałej delegacji, oraz dokładne dane o celu podróży, z powołaniem się na zarządzenie władzy przełożonej.

Nakłada się zatem na P. P. Naczelników (Kierowników) Urzędów obowiązek dopilnowania, by funkcjonarjusz przedstawiający Dyrekcji rachunek odbytej podróży służbowej, czy krótkotrwałej delegacji, dołączył do takiego rachunku bezwzględnie dziennik podróży, gdyż rachunki bez dziennika podróży wogóle nie będą likwidowane. W tym celu zaopatrzą się Urzędy w stosowny zapas druku Nr. 808 a w Składzie Materjałów Pocztowych. Zaznacza się również, że konieczność dołączania dziennika podróży odpada przy rachunkach kosztów przeniesień służbowych (przesiedleń), oraz przy dłuższych delegacjach t. j. trwających ponad 14 dni.

Równocześnie przypomina się końcowe postanowienie okólnika tut. Dyrekcji Nr. 155 ex 1932 r. w sprawie terminów do przedstawienia wszelkich rachunków podróży służbowych. diet i przesiedleń, zwracając uwagę, że według ust. 3 § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17. września 1927 (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 18 ex 1932) — o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych — terminy te są zawisłe t. zn. przekroczenie ich, bez dostatecznego usprawiedliwienia pociąga za sobą utratę prawa do żądania zwrotu kosztów podróży, przeniesienia czy diet, a w następstwie tego obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa pobranej ewentualnie na ten cel zaliczki.

Nr. A. P. 30 z dnia 22. kwietnia 1933 r.

78.

Przesyłanie odcisków datowników, pieczęci urzędowych i innych stempelków do zbiorów muzealnych.

Muzeum Poczty i Telekomunikacji doniosło Ministerstwu, że Urzędy i Agencje pocztowe nie przestrzegają ściśle rozporządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 11. X. 1927 roku Nr. 6923/XI (tut. okólnik Nr. 293 z 1927 r.) w sprawie przesyłania do zbiorów muzealnych odcisków datowników, pieczęci urzędowych i innych stempelków, albowiem do tej pory niektóre Urzędy i Agencje nie przesłały do Muzeum żadnych odbitek pieczęci.

Wobec tego wzywa się Urzędy i Agencje do niezwłocznego zastosowania się do tegó zarządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów i przesłania oraz przesyłania na przyszłość **bezpośrednio** pod adresem: „Muzeum Poczty i Telekomunikacji" w Warszawie, ul. Barbary L. 2 a.. odcisków pieczęci urzędowych, datowników tudzież innych stempelków **w sposób wskazany w wymienionem zarządzeniu** Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Kierowników Urzędów (Agencji) — niestosujących się do niniejszego zarządzenia pociągnie Dyrekcja do surowej odpowiedzialności.

Nr. A. G. 12/4 z dnia 26. kwietnia 1933 r.

Prezes Dyrekcji
(—) **Inż. J. Gostecki.**

WYDAWNICTWO DYREKCJI POCZT I TELEGRAFÓW W KRAKOWIE.
Drukarnia L. Gronusia i Ski w Krakowie.

5
3
3
2.40
6.20
3.30

22.90

104.80
22.90

81.90